

A nova monarquía dos Reis Católicos.

Introdución

A chegada ao trono de **Sabela I de Castela** e **Fernando II de Aragón** marcou o inicio dunha nova era para a Península Ibérica. A súa unión, coñecida como a dos **Reis Católicos**, non foi só un acordo matrimonial, senón a base dunha profunda transformación política e administrativa. As reformas que levaron a cabo foron cruciais para sentar as bases da monarquía hispánica moderna e para consolidar a súa autoridade en ambos os dous reinos.

A Unión Dinástica: Un Vínculo Persoal

A unión dos Reis Católicos foi de carácter **dinástico**, o que significa que se baseou nun vínculo persoal entre os monarcas. A pesar do seu matrimonio, as dúas Coroas, a de Castela e a de Aragón, non se fusionaron nunha soa. Pola contra, mantiveron as súas propias leis, institucións, moeda e fronteiras internas. Cada reino conservou a súa personalidade e as súas peculiaridades.

- **Identidade e Simboloxía:** Para o mundo exterior e a propia corte, a imaxe dos dous monarcas unidos foi impoñéndose gradualmente. Simbolicamente, unificaron os seus brasóns no mesmo escudo, coas frechas de Sabela e o xugo de Fernando, e acordaron gobernar conxuntamente, como ben ilustra o seu lema "tanto monta o rei como a raíña". Non obstante, na súa titulación oficial, continuaron a manter todos os seus títulos tradicionais, reafirmando a súa soberanía sobre os distintos territorios.

A Reorganización Político-Administrativa

O principal obxectivo dos Reis Católicos foi reforzar a autoridade real para lograr un goberno máis forte e centralizado. Para iso, introduciron unha serie de modificacións políticas e administrativas nos seus reinos.

- **Fortalecemento e Creación de Consellos:** O **Consello Real** converteuse no principal órgano de goberno e asesoramento dos reis. A súa composición mudou para dar máis protagonismo aos letrados e xuristas, que eran profesionais da administración, en detrimento da alta nobreza. Ademais, crearon novos Consellos especializados para atender asuntos específicos:
 - **Consello da Inquisición** (1483): para xulgar os crimes contra a fe.
 - **Consello das Ordes Militares** (1489): para xestionar e controlar as ordes militares.
 - **Consello de Aragón** (1494): para xestionar os asuntos da Coroa de Aragón.
- **Reforma da Xustiza:** Para unificar e facer máis eficiente a xustiza, creáronse novos tribunais permanentes. As **Chancelerías** de Valladolid e Granada e as **Audiencias**, como a de Galicia ou a de Sevilla, actuaban como tribunais de apelación e exercían a xustiza en nome dos reis sobre un territorio delimitado, o que reducía a influencia dos señores feudais neste ámbito.
- **Control Territorial: Vicerreis e Corrixidores:**

- **Vicerreis:** Para os territorios con leis e institucións específicas, como a Coroa de Aragón e Navarra, estenderon a figura dos vicerreis. Eran representantes dos reis, con poderes practicamente idénticos, o que lles permitía gobernar en nome dos monarcas neses reinos.
- **Corrixidores:** En Castela, os Reis Católicos impuxeron a figura dos **corrixidores** nas cidades de reguengo. Estes funcionarios eran os representantes directos dos monarcas no ámbito local, encargados de supervisar a vida municipal, impartir xustiza e garantir a orde pública. A súa función era esencial para asegurar que a vontade dos reis se cumpría nas cidades.
- **Exército Permanente e Burocracia:** Para apoiar as súas reformas e asegurar o seu dominio, incrementaron a **burocracia** e formaron un **exército permanente**. A creación dos **terzos**, considerados a primeira infantaría moderna de Europa, permitiulles consolidar o seu poder militar.

Conclusión

A **unión dinástica** de Sabela e Fernando non foi un simple matrimonio, senón o inicio dun proxecto político que sentou as bases do Estado moderno en España. A través dunha profunda **reorganización político-administrativa**, que incluíu a reforma dos Consellos, a centralización da xustiza e a creación de novas figuras como os corrixidores, os Reis Católicos lograron consolidar o seu poder, reducir o da nobreza e construír unha estrutura de goberno máis eficiente e sólida, cuxos efectos perdurarían nos séculos seguintes.